

כג:

עין משפט
נר מצוה

ש"ד א מ"א פ"ט מהלכות
 תרומה הלכה ב:
 י"ד ב שם הלכה א:

מוסף רש"י

[illegible]

ה'ישן תחת המפה פרק שני סוכה

דתיא הצוקה יין מבין הבותים. ברייתא היא דמתי נה פלוגתא דתנאי ושנא אחרת היא במסכת תנאי פרק שמיני (מ"ד) וסומא כ"מ ובמסכת ינו של כותי אירי או קודם שגורו על יין כדמתי חזק דחולין (דף ג' ו) וא"כ דר' יוסי ורבי שמעון דהכא שמעין להו במנחות פרק ד'

ושמחל ודף סו: ד' ע"ב
 ואריות הן מ"מ אפשר לשכגורו על
 של נכרים הלז גזרו על כוסים
 מין דפרושים מע"ז יומר משאר
 נכרים ומחזיקים בתורה שכתב
 שגזרו על פסן כמו קן למד
 גרי אמת גזרו על פסן וזו גזרו על
 יינן עד שגזר רבי מאיר בפרק קמא
 מהלוקח: שני ד' ע"ג
 והפריש: בע"ש בין השמשות איירי
 דקדמה בחוספתחל הלוקח יין מבין
 הכוסים בע"ש ושכח להפריש ולא
 ששקה עד שקדש היס דאם קן אפילו
 לאקרו לז שס אקור כדמוכ ככמה
 דומי דלזי חקיה לנעל בשבת אלא

באספורלדמירין פרק כירה (שם דף מג.) טבלמוכן הוא אלל
שמה שאל עבר ויטקו מחוקין ובפ' מי שהשחין (שם דף קנז.)
היתה בהמנו וכלי ועשיתי אסור לפורקה ולא מסתבר
למיה דכל ר"י יהודה ורבי יוסי ור' שמעון דלפרי ועוד דלמירין
פרק שני דבילה (דף קי.) המעשר בשבת בשבוג בנזיל לא יאכל
השכרי למיכל בתנאי שאני עמיד להפריש לא היה ראוי לקנוסו אפילו
להפריש דאם כן מימא מעשר שני בנפשו או בדמיו וחללו וישהה
בדעתו פרק כמה מדליקין (שם דף לה.) ספק חשייה אין מעשרין אלא
דעתה דר' (שם דף קמז.) היה עשורי מעשרי כראוי דכתיב לאוריהם
היה כפשטיה ומשום גזל את הכהן ואת הלוי נמי לא חיישי דהוה ליה
הפיק השוכר את הפועלים (כ"ח דף פח.) עשר תעשר ואכלת ולא מוכי
הוא לא גזר בין השמשות אפי' בודאי וכי האי גוונא דמני הכא
דלמאי לא מני הני דאכלו וצטבל ודלא מני תרומה גדולה מה שאין
הכא לתמר לא הני (אדמאי פרק ו' ובגי מומן בדרו (שם דף מ"ב) עשר
מה שאוכל והוא הדין נמי גבי מי שיש לו חאנים של טבל שיכול
בבית אחת לא קמי לתמר ולגזר חול אסור להפריש ובהדיא אמרינן
רבו מהו מחקתא בשבתא א"ל למען תלמדו ליראה את ה' אלהיך כל
עולו מערב שבת מה שיהיה עתיד להפריש יראה מעשר אלאמה בזה
ינאי גופיה מעשר מפרא דביחיה שאלו מן המוקף וקרא שם והפריש
גלו ידע אי שרי אי נמי היה לך לכולה כנאח דפירי ועוד דאין מן
דמאי לירא דמאי דאם ממהל עד דבר שאינו כרשתו ודאי אינו מתח
ולא גבי חאנים שאלו ואלו גבי מומן ובהדיא דלמאי אשכחן שואל קמי
המעשר כדי לטבל אבל כן שואל ודאי לך לך יתן (ו' וי"ג) והלכתי
דקביעות מקום בהפרשה ותנן פרק כמה מדליקין (שם דף לה.) ר' ורבי
ומתמינן בה"ש והלכתי נמי לא קמי הכא ומחלל על ההענות דקדמי
על ההענות ושהיה יתניו מחלל על ההענות דקדמי ככולהו ועוד כ
דדמיו אין יכול לחלל דכתיב תחוספתא דמעשר שני מעשר שני ש
רבי שמעון אומר קרא שם וזמניסו ואוריס עד שיאמר בנפשו או רבי
צביל היות לכידי והיה מעשר בזה הענין אמרו לו השכרת ההענות
דוקא בשאומר בתוכן הדינו נמי פלוגמיהו דר"ש ורבנן במסכת תרומה
דף אומר קרא שם ומפרש פרק בכל מערבין (שחיובין דף י"ג) דדוק
עלשם דהוא תרומתהו פרק שני משמע דבדמיו לא דוקא שם דרבי
אואם היה שותה בלא הפרשה נמאף שותה טבילים לתפרע כמו בלא
דקמי עשרה הבאים אחריהם תשעה הבאים אחריהם ובשבת אין מן
דוקא דכבר הפריש מן הנמאש שני לוגין לתרומה גדולה ומנא חסר
חאנים דמסקת דמאי (פ"י מ"ה) ומיהו יתכן שהפריש גנים ממנא
פרק רביעי (מ"ד) תורס דעבד צעל היות (א) אחד מששים פימח שם
דלכיה תורס צעין רעה ויש מפרשים משום דכתיב שם
שיעור המעשר ולא יתכן לומר כן בחאנים של טבל דמסקת דמאי
איהא ממעטת אלא המעשר אפי' כשמרנה בתרומה וגם זה לא יתכן
לכיה ברירה אסור דמנומח שמעין במנה דוכיה ומיהו דבדקרי ש
אם לא גבי פלוגמא דר"מ ורבי יהודה דאם לא נתנו עד שחלקו
ויורשין ומחלל לקוחות וטעמא משום דמסקתא ליה דמנומח פ"ק דבב
להפריש וכן לך לומר משום רבי יהודה דמוקי ליה הכס רבא כרז אלא
שמעין איה לזהו ברירה וטעמיהו הכא משום בקיעתה הניד וכן לך לומר
שלקוחות חיות ובהמה בשותפות דקדמא שחולף איה אסור משום ד
דשכיר מרע אם ימות יהא גט ואם לא ימות לא יהא גט ולכי מיית הוי
(שם) ברירא אמיתיה דר' יהודה דמה היה באונן הימים והטעם פי' ש
שבידו לקיימם ודעתו לקיימם כשמתנה עליהם ולשבתהיקים התנאי היה
ספק והתנאי מתקיים תאליז אי לא ואם ברירה לא היה גט וזה דרבי
הגמרי היום היה זה תרומה על זה ואם לאו היה זה תרומה על זה דרבי
היה

ויבין דמיטא כוולא. מתמעט רעמיט וזהו ליה שלשה ובטל ליה
לבוד ואין כח דופן: ולא דרעפיה. איט נומן לב לתקנה דליט
זיכר: הרי זה גיעיף. ירא של אמות פסאום אז צעיר אחרת
ותחקק אשמו לחליה ויתמן לה גם כשהוא בריא ואומר לה גם אז
יאה לגרשין שעה אחת קודם מימתי:

לא אדעתיה ומי אמר
ה ו' יהודה לא חייש
שנושאט לכהן והלך
ובלח בתרומה בחוקת
מכארי זה גיטך שעה
סורה לאכול בתרומה
קשיא הא ר"מ דלא
יהודה דחייש למיתה
בין הכותים אומר שני
פריש הרי הן תרומה
חשקה מעשר שני
דברי רבי מאיר
רבי

התרומה נמשך: ומימל. מעשר שני שהוא יכול לחלוט ולחללו ומחללו בחיובו על מעות שיש לו בתוך ביתו: ושופט מיד. ומסבין אביריה וכשיבא לביתו יפריש ואמרינן יש ברירה שאלו הן מעשר ומתרומתו: אוקרין

[illegible]

צין

מסורת הש"ס

(א) נִטְעַן כֹּהֵן (ב) גִּזְרָה
שֶׁם וְדַרְדֵּרִים ג: יִמְנוּת סָטָן
(ג) בִּיָּקָן סָטָן: דְּמֵאִי פִּי"ח
מִיָּד יוֹמָא נָה: עִירֻכּוֹן לו:
מַעֲיָה כֹהֵן חוֹלִין יָד. נִטְעַן
כֹּהֵן כֹּהֵן [מוֹסֵף] דְּמֵאִי פִּי"ח
הִי"ם, (ד) [דְּמֵאִי] פִּי"ח
הִי"ם, (ה) גִּזְרָה שֶׁם טַבֵּל
וְדֵמֵאִי, (ו) עֵינִי מִהֲרַשָּׁא,

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה שי לנין
וכי' אבל כאן שהוא ודאי
נרדף ליתן לניי זהא דלא
קמני: (ב) ד"ה עשרה וכי'
מירס נדעת בעל הכית
ואם אינו יודע דעתו
של בעל הבית תורם
בבינונית אחד מחמשים
פחת עשרה:

לְעוֹי רַעֲשׁי

דיטריי"ט. מתכוין.

רבינו חננאל

ואקטין וכי אמר אבי
 כי ר' מאיר חייש למיתה
 ולא ירודה אל חיים,
 והתכן כגוין שפר' יג' ה'ת
 ויאל שופט לכתוב הנה
 בעלה למיתה הים, הרי
 זו אוכלת בתרומה בחוקת
 שזוהר אורח, ורמזנן על
 הרי הים נישך טעה אחי
 קרוב מיתנו אמרנו לאכול
 בתרומה מיד, ומשני אבי,
 דא רחמי אורח, ר' מאיר
 דלא חייש למיתה, ור' אבי
 דחייש אסורה לאכול, ר' תנן
 ירודה רחמיש למיתה, ור' תנן
 הלוקח יין מבין הכותים,
 ש' בערב בער שני חספין
 להפריש, אומר שני חספין
 שאני עומד להפריש
 ור' תנן עמי להפריש
 כי תרומה נזר, הנה ר' תנן
 מאיר מתיר דלא חייש
 לקביעת תנן, ור' ירודה
 חייש לפיכך אסור.